

Stichting "Joop naar Albanië / Moldavië, Isolde 3, 3438 VE Nieuwegein.
Nieuwsbrief december 2016

Beste vrienden!

U krijgt om te beginnen de hartelijke groeten uit Moldavië. Een warme handdruk ook, voor uw steun en aandacht voor Moldavië via onze stichting. Kortom, een oprecht gebaar *van* onze vrienden in Moldavië *voor* onze vrienden in Nederland als opening van deze nieuwsbrief. Eigenlijk is dat precies waar de Stichting Joop naar Albanië/Moldavië ooit voor in het leven is geroepen: vrienden verbinden. En dat lukt ons gelukkig steeds beter. Op de drempel van de winter hebben we weer een bezoek gebracht aan Moldavië, ons hulpproject in het bijzonder.

(Zie ook het reisverslag) Hoewel het cultuurverschil in sommige opzichten onoverbrugbaar lijkt, weten we elkaar ook steeds beter te vinden. Zo waren we blij verrast te zien dat de verbouwing van de verkrotte studentenflats bij het Colegiul de Constructii snel vordert. Sneller dan wij dachten, zelfs. Echt waar, de meiden zijn al verhuisd naar het prachtige nieuwe gedeelte en voor het 'jongenshuis' wordt de verbouwing op dit moment voorbereid. Dat is mede dankzij u. Geweldig!

Toch zijn er ook zorgen. Geldzorgen vooral. U weet dat wij als stichting slechts een kleine steun zijn voor het armste land van Europa, maar wat we doen, willen we goed doen. Samen met onze vrienden in Moldavië en samen met u. Het is aarom dat wij u via deze nieuwsbrief willen laten zien dat we samen op de goede weg zijn en dat **iedere euro** goed besteed wordt. Maar ook dat er nog heel veel euro's nodig zijn om de jeugd van Moldavië weer een beetje hoop, toekomst en een goed onderkomen te bieden. Meer hierover elders in deze rief. Het is wat vroeg misschien, maar bij een nog heel jong kerstboompje voor de meidenflat wensen wij al onze vrienden in Moldavië en Nederland warme dagen en veel geluk.

*Joop Kuipers, voorzitter stichting Joop naar Albanië/Moldavië
Mede namens Roel van den Berg (vicevoorzitter), Wilma Voogt (secretaris),
Wilna Rosier (penningmeester) en Hans Schippers (bestuurslid)*

Gedane zaken

De Stichting Joop naar Albanië/Moldavië prijst zich gelukkig met het feit dat de adressenlijst van beneficianten groeit, maar dat betekent ook dat we nieuwe vrienden van de stichting graag nog even bijpraten over de *gedane zaken*.

Joop naar Albanië/Moldavië zet zich al ruim 20 jaar in voor de genoemde landen. Het zijn de armste landen van Europa, die nota bene op een paar uur vliegen afstand van ons liggen.

Na enkele kleding- en hulptransporten voor de Albanen en het opknappen van een kraamkliniek in dit land, hebben we ons vizier gericht op Moldavië. In eerste instantie konden wij onze middelen inzetten voor de ouderen in het land. Om precies te zijn: een geriatrisch centrum in Sarata Galbena kon met uw steun worden verbouwd en uitgebreid. In dezelfde regio zijn nu de jongeren aan de beurt. De jeugd heeft de toekomst en daar willen wij ze graag bij helpen, in het bijzonder de studenten van het Colegiul de Constructii in Hincesti. Het schoolgebouw verkeert in een redelijke staat, maar de appartementen voor studenten zijn vervallen hokken met kapotte ramen, slechts koud stromend water en open toiletten. Met uw hulp geven wij deze studenten niet alleen een warm en schoon onderkomen, maar ook werkervaring voor een betere toekomst.

Reisverslag

Joop Kuipers brengt, ter controle en overleg, één à twee keer per jaar een bezoek aan de hulpprojecten van de stichting. Dat gebeurt veelal in gezelschap van aannemer Hans Schippers, maar soms ook enkele overige bestuursleden,

donateurs en andere vrijwilligers. De reis- en verblijfkosten van alle deelnemers worden voor de goede orde niet vergoed door de stichting. Op die manier kunnen we u namelijk blijven garanderen dat 97% van alle donaties direct op de juiste bestemming in Moldavië terecht komt. Enkele weken geleden werden Joop en Hans vergezeld door penningmeester Wilna Rosier en ondernemer Ron Geurtsen. Hun ervaringen en belevenissen zijn vastgelegd in het dagboek van Joop.

VRIJDAG

“Om onze tijd in Moldavië zo nuttig mogelijk te besteden, proberen we onze agenda altijd ruim van tevoren goed te plannen. Er staan altijd veel vragen op papier en daar komen er tijdens het bezoek ook heel veel bij, weet ik inmiddels.

Daarom is het zo fijn dat we in Natalia Sirbu een geweldige vriendin hebben gevonden.

Zij werkte op het gemeentehuis in Hincesti, dus kent de bestuurlijke weg, maar belangrijker nog: Ze spreekt goed Engels! Ook nu weer was het weerzien op het vliegveld van Chisinau hartverwarmend. Tijd voor de eerste afspraak,

een half uurtje later. We hadden een ontmoeting met Robert de Groof. Hij vertegenwoordigt Nederland als honorair consul in Moldavië. We spreken dus dezelfde taal en dat is heel handig. Goed gesprek gehad! Natuurlijk hebben we hem bijgepraat over het project, maar ook over de plannen van Ron Geurtsen, die bij ons is.

Ron is teammanager bij Waternet in Amsterdam en heeft een waterplan voor onze projecten. Met de hulp van zijn baas wil hij een waterzuiveringsinstallatie plaatsen bij het bouwcollege en het geriatriesch centrum in Sarata Galbena, waar we eerder een nieuwe vleugel voor ouderen hebben laten bouwen. De consul kan hierin een bemiddelende rol spelen en dat wil hij ook!

Op het Colegiul de Constructii, het bouwcollege, werden we vanmiddag verrast door directeur Alexandru Megherea. Eigenlijk zouden we hier namelijk de keukens, waskamers en toiletten van flat 1 laten verbouwen, maar de directeur heeft het hele gebouw onder handen genomen, dus ook de gangen en alle kamers. Het zag er prachtig uit, maar daar was ons geld niet voor bedoeld. Verwarring alom! Hoe valt dit te rijmen met de begroting? We besloten om het even op ons te laten inwerken. Morgen wacht immers de grote opening, dus de eerste inspectie krijgt nog een vervolg, dat is zeker.

Het is grappig dat we na enkele bezoeken aan Moldavië ook zo onze vaste plekken hebben. Restaurant Dolce Vita bijvoorbeeld in Hincesti. De muziek staat er altijd op standje luid, maar ze zijn wel gastvrij en kunnen lekker koken. Een goede plek dus om even met Natalia bij te praten en onderling onze ervaring op de school te bespreken. Daarna naar bed: hotel Golden Bay, twee kilometer verderop. Het zit vlakbij school, dus dat is praktisch en bovendien is een goed bed wel belangrijk deze dagen.”

ZATERDAG

“Hotel Golden Bay had ook een verrassing in petto. Omdat een ontbijtzaaltje breekt, werden we naar een apart zaaltje geleid: een heuse discotheek! Daar stonden onze broodjes, koekjes, fruit en thee. Prima verzorging, want waar je ook komt, het zijn allemaal zulke hartelijke mensen. Ook hier weer.

Deze dag stond in het teken van het bouw college. Een dag waar we erg naar uit hebben gekeken en wij waren niet de enige. Man, het hele schoolplein stond vol met studenten, ouders en docenten.

Het was een indrukwekkende ceremonie met klederdracht, volksliederen, speeches en er werd zelfs een klein Nederlands college gegeven. Drie studenten vertelden de aanwezigen over ons land. Over Amsterdam, over de kanalen, over de molens en zelfs over Philips. Dat is toch wel even kippenvel, hoor.

Vervolgens moest de meidenflat, die al flink gerenoveerd is, nog een kerkelijke zegening krijgen. Dat duurde even. Op z'n orthodox zal ik maar zeggen, maar indrukwekkend was het. Dat vonden ook de studenten en de ouders. Hoewel ze allemaal erg verlegen zijn met de buitenlandse hulp, zijn we overladen met vele dank-u-wels. Het Moldavische volkslied en het Wilhelmus werd gespeeld.

Over overladen gesproken. De lunch, die ons na de festiviteiten op school wordt aangeboden, is goed voor drie dagen en twintig personen. Meer dan overdadig, waar meerdere docenten en ouders zich druk mee hebben gemaakt. Op de ene of andere manier lukt het ons nog steeds niet om de mensen duidelijk te maken dat een tosti of een kopje soep ook voldoende is. Na de lunch mogen wij zelf de handen uit de mouwen steken. Ik had gevraagd of ik deze week, namens de stichting, een boompje bij het bouwcollege zou mogen planten. Voor eigen rekening, uiteraard. Ook dat verzoek is niet helemaal juist aangekomen, ahum. Er stonden tien bomen klaar; jonge berken en naaldbomen. Met enkele sterke studenten en een directeur op klompen (cadeautje van Ron) ” werkten we ons in het zweet.”

V.l.n.r. Marco Bosmans (Verslaggever en nieuwsbrief schrijver), Wilna Rosier (Penningmeester) , Ghenadie Buza (President), VeraTanase (Portefeuille onderwijs), Joop (kent iedereen), Ron Geurtsen (enthousiaste sponsor) en Hans Schippers (bestuurlid, bouwkundig opzichter)

ZONDAG

Hoewel het Colegiul de Constructii een rijksopleiding is, heeft de regio Hincesti ons beloofd zo af en toe een kijkje te nemen bij de bouwwerkzaamheden. Vreemd genoeg hebben we Ghenadie Buza, de commissaris van de regio, gisteren gemist bij de opening. Hij kon er helaas niet bij zijn, vertelde hij ons vandaag op zijn kantoor. Ook hier weer de (on)nodige dankwoorden en superlatieven voor de samenwerking, maar ze zijn oprecht. Buza benadrukte opnieuw dat de stichting en al haar vrienden uit Nederland altijd welkom zijn in Moldavië. Het beleefdheidsbezoekje aan zijn kantoor is dan ook bedoeld om die goede band te verstevigen. Het is tijd voor ontspanning. Het nationale wijnfeest van Moldavië viel uitgerekend dit weekend, dus daar mocht op gedronken worden. We struinen de wijntentjes af op het grote plein van Chisinau; wat een enorme variatie in deze streek! Het was een mooie dag om buiten te zijn en dat kwam goed uit, want schooldirecteur Megherea stond erop dat we ook nog even kwamen genieten van zijn bijentuin in Mereseni. Meer nog dan de gezellige picknick kreeg deze ontmoeting een zakelijke insteek.

Megherea voelde dat er twijfels waren over het renovatieproject. Hij wilde de lucht klaren en dat is gelukt. Soms is het goed om de zakenrelatie even los te zien van de vriendschap. Wat blijkt: donaties van onze stichting zijn aangevuld met ouderbijdragen, waardoor de eerste studentenflat volledig kon worden aangepakt. Het resultaat mag er zijn en ook het motief is nobel, maar hierover moet gecommuniceerd worden. Mergherea ziet dat nu ook in. De projectbegroting zal dan ook later deze week opnieuw tegen het licht worden gehouden, zodat we het kompas kunnen bijstellen en duidelijke afspraken kunnen maken over het vervolg.

MAANDAG

“Deze dag stond in het teken van jong en oud. Om te beginnen gingen we op schoolreisje door de regio. Met koffers vol cadeautjes uit Nederland hebben we de kinderen verteld over wie we zijn en wat we doen. Het blijft aandoenlijk, van die guppies in hun nette pakjes, die een liedje zingen. Het heeft iets van Sinterklaas, maar dat is te gemakkelijk. Ons bezoek heeft namelijk ook met cultuur te maken. We willen heel eventjes in de samenleving staan. De Stichting Joop naar Albanië/Moldavië stuurt niet alleen een cheque. Nee, we willen ook een arm om de mensen heen slaan, naar ze luisteren. Daarom namen we ook drie koffers met kleine cadeautjes mee voor de kinderen. Die waren beschikbaar gesteld door; Bureau voor Gerichte reclame bv, en tandarts Kwee uit Nieuwegein

In Nederland zouden kinderen er niet eens naar omkijken, denk ik, maar in Moldavië zag ik glinsterende oogjes. Autootjes, rugtasjes, stuiterballen, prikblokken; ach, een kinderhand is daar heel snel gevuld. Daarnaast is het ook belangrijk dat die kinderen of de juf vertelt over wat die Nederlanders in hun stad doen, zodat ze dat ook thuis weer doorvertellen. Zo hopen we indirect een heel klein beetje bewustwording af te dwingen. In de tussentijd was Ron Geurtsen met een Engelse tolk op bezoek bij de Hincesti Winery, één van de grootste wijnhuizen van het land. Ron is op missie.

**Leeftijd is als wijn
Hoe ouder hoe beter**

Hij wil duizenden flessen wijn in Nederland aan de man brengen. Eerlijk is eerlijk, het zijn prachtige wijnen uit een voor Nederland onbekend land, maar het is Ron ook te doen om de stichting. Hij wil dat de winst van iedere fles wijn naar de stichting gaat. Daar zijn ze bij dat wijnhuis wel voor te porren, begreep ik. Wat een geweldig plan van die man!

Ik ben persoonlijk niet zo'n drinker, maar voor het goede doel maak ik graag een uitzondering, haha. Natuurlijk moest er ook geproefd worden, maar niet te lang, want ik wilde perse nog even naar onze seniorenproject in Sarata Galbena. Om van directeur Pavliuc te horen hoe het gaat, om mijn vriendin Maria even een cadeautje te geven en voor een watermonster voor een eventuele waterzuiveringsinstallatie. Er is goed en slecht nieuws. Onze hulp heeft ook andere hulporganisatie op een idee gebracht. Zo kreeg het geriatrisch centrum een ziekenauto uit Duitsland en komt er dubbelglas in het hoofgebouw. Geweldig! Kunnen ze eindelijk een beetje ventileren. Zien helpen doet helpen. Bovendien kan het centrum voor klusjes een beroep doen op de studenten van het bouwcollege. Op die manier slaan we twee vliegen. Aan de andere kant blijft de dood in Sarata Galbena heel moeilijk te verteren, hoor. Dat daar nu weer een vrouw ligt te sterven, op een kamer met nog drie andere vrouwen. Haar ogen diep, tranen, pijn. Niemand kijkt naar haar om. En die geur! Het is onmenselijk, zo'n koude dood. Drie jaar geleden leerden we hier ook een professor kennen. Hij was erg betrokken bij onze inzet, een wijs man. Ik wilde hem dit keer nog even gedag zeggen, maar hij bleek overleden. Kanker. Ik wil niet weten welke lijdensweg ook hij moest gaan.

Gelukkig kreeg de maandag een feestelijke afsluiting. Mijn verjaardag viel bij toeval in deze reisweek, dus het leek mij geweldig om mijn 69ste verjaardag te vieren met mijn vrienden in Moldavië. En gevierd werd er! Speechen is onder deze omstandigheden natuurlijk niet zo gemakkelijk, maar ik heb ze allemaal nog maar eens gezegd dat de stichting draait op vriendschap en vertrouwen. Dat we samenwerken ongeacht kerkelijke staat of politieke achtergrond. Nou, ik geloof dat die boodschap wel is gehoord. Tjonge, wat kun je toch van mensen houden, zeker nu ik uitgeroepen ben tot Ion Kuipers, een echte Moldaaf."

DINSDAG

Ter afsluiting van ons bezoek waren we weer terug op het bouwcollege voor een gesprek met de directeur en een ontmoeting met een aantal studenten, dat had meegewerkt aan de verbouwing. Hartverwarmend. Ze zijn erg blij met de eerste oplevering en hebben ons beloofd er goed voor te zorgen. Er waren zelfs studenten die ons persoonlijk kwamen vertellen dat ze het niet zozeer voor zichzelf hadden gedaan, maar vooral voor de studenten die hier in de komende jaren nog komen te zitten. Prachtig. volledig vertrouwen, maar dat iedere nieuwe of andere investering wel besproken moet worden. Er moet dus vaker en duidelijker worden gecommuniceerd. Voor nu is duidelijk dat we nog niet beginnen aan de jongensflat, zolang de meidenflat nog niet helemaal klaar is.

Verder hebben we nog eens met directeur Megherea besproken dat we hem dat we hem volledig vertrouwen, maar dat iedere nieuwe of andere investering wel besproken moet worden. Er moet dus vaker en duidelijker worden gecommuniceerd.

Voor nu is duidelijk dat we nog niet beginnen aan de jongensflat, zolang de meidenflat nog niet helemaal klaar is. Er zijn daar nog wel wat kleine dingetjes te doen, zoals kranen, ramen, tafels, enzovoort. Ook de buitenkant van die flat moet eerst worden aangepakt. Daarna zouden we graag de jongens aan een goede studentenflat helpen. Het krot waar ze nu in leven is namelijk absoluut onleefbaar.”

Ook Wilna Rosier, penningmeester van onze stichting, reisde met ons mee naar Moldavië. Hoe heeft zij het bezoek ervaren?

“Als penningmeester wil je toch wel eens weten waar het geld aan besteed wordt. Ik heb alle vertrouwen in Joop, maar wanneer je met de mensen spreekt en de projecten ziet, gaat het meer leven. Dat begon al op het vliegveld, waar we werden opgewacht door Natalia (tolk) en Viktor (chauffeur).

Onderweg naar het hotel trok de bittere armoede aan je voorbij. Krotten, veel flatgebouwen en wegen waar je schuddebuikjes van krijgt. Het hotel waarin wij verbleven, op eigen kosten uiteraard, zag er wat dat betreft geweldig uit. Op naar het project waar de eerste stappen zijn gezet, namelijk de renovatie van het meisjeshuis. De renovatie was netjes gedaan door de leerlingen en ook ouders en leerkrachten hebben hier hun steentje aan bijgedragen. Het jongenshuis heeft onze hulp daarentegen nog hard nodig. Je wilt niet weten wat je hier ziet. Onder erbarmelijke omstandigheden moeten de jongens hier studeren en logeren. Bah! Wat een zooi en wat een vies sanitair. Hier zouden wij nog geen hond naar binnen laten. Ja, hier gaan we aan werken. Hier ga ik aan werken.

Los van het project hebben het land en de Moldaven veel indruk op me gemaakt. Moldavië is echt een mooi land met heel veel lieve mensen, maar waar nog heel veel moet gebeuren. Zij weten dat en leven veelal met de dag. Veel Moldaven verkopen dan ook hun lokale producten aan de weg, zoals, honing en fruit. Ook zie je veel wijngaarden waar boeren aan de kant van de weg staan met hun verse oogst. Iedere cent is welkom. Ieder voor zich, zo lijkt het, maar wij hebben gezien dat jong en oud ook samen het leven proberen te overleven. Dat stemt me hoopvol, ook omdat we ze vanuit Nederland een beetje kunnen helpen."

Wilna Rosier, penningmeester

Mijn naam is Mitchel Jansen, ik ben een 19-jarige student uit Utrecht.

Ik studeer de opleiding Facilitaire Dienstverlening en doe werkzaamheden bij de Albert Heijn, RTV Utrecht (BingoFM) en FC Utrecht. Kort geleden werd ik benaderd door Ingrid Corvers en Joop Kuipers of ik de website wou gaan beheren voor stichting “Joop naar Moldavië”. Aangezien ik de inzet van de stichting heel erg goed vind, leek het mij de geschikte kans om dit te gaan doen aangezien ik altijd al met websites bezig ben geweest en me graag inzet als vrijwilliger voor goede doelen.

Strijkstokken

Er zijn veel goede doelen in ons land en wij begrijpen heel goed dat u niet alles en iedereen kunt helpen. Daarnaast kunnen wij ons goed voorstellen dat u door alle collectanten en wilde verhalen door de vele bomen het goede-doelen-bos niet meer ziet. Tja, hoe goed is uw doel eigenlijk? Ook onze stichting en bestuursleden krijgen wel eens vragen over wat er gebeurt met donaties. Transparant als wij zijn, zetten we nog even een paar belangrijke zaken op een rijtje. Geheel vrijblijvend uiteraard, want de keuze is aan u...

Wist u dat onze doelstelling en activiteiten notarieel zijn vastgelegd?

Wist u dat de vrijwilligers van de stichting zelf hun reis en verblijfskosten betalen?

Wist u dat ons drukwerk (ook deze nieuwsbrief) volledig wordt gesponsord?

Wist u dat 97% van alle donaties daadwerkelijk in Moldavië terecht komt?

Wist u dat benodigde bouwmaterialen allemaal worden aangeschaft in

Moldavië? Wist u dat u alle informatie ook vindt op www.joopnaarmoldavie.nl?

Moldavië rekent op ons, mogen wij rekenen op u? Dan maken we van 2017 een heel gelukkig nieuw jaar. Wij wensen u warme dagen en veel gezondheid en geluk toe in het nieuwe jaar.

Bureau
voor
Gerichte
Reklame bv

A^tmZ
ADVIESGROEP

7 TOERKOOP | Reisburo van den Bogaard

FABRIQUE

ETIKON

The
KARGRO
Group

RTV
Utrecht

WARMTEBOUW UTRECHT B.V.
TECHNISCH ADVIESBUREAU-INSTALLATIEBEDRIJF

Voor 'n betrouwbaar klimaat!

Ronald Aerts
coaching & consultancy
www.ronaldaerts.nl

TakaTuka Foundation

 Kraco Consult
coaching, consult en training

WWW.JOOPNAARALBANIE.NL

IBAN; NL16INGB0008123870

WAT JE WEGGEEFT VERLIES JE NIET